

Nr 97.

Av herr **Lindman m. fl.**, om avslag å *Kungl. Maj:ts framställning om anslag till upplysningsarbete för freden.*

Sveriges folk är ett fredsälskande folk. Vår önskan att på fredlig väg avveckla konflikter mellan oss och andra ha vi redan för 25 år sedan klart och tydligt manifesterat, och vi ha bestämt hävdat vår avsikt att hålla oss utanför konflikter mellan andra nationer, då vi under det fruktansvärdaste av alla krig som hittills rasat, i vilket flertalet av världens stater voro inblandade, avvisade varje försök att kränka vår neutralitet, från vilket håll sådana försök än kunde påvisas.

Att bedriva agitationsverksamhet för att upplysa allmänheten i Sverige om fredens välsignelse och krigets förbannelse är att bruka vida större våld än nöden kräver. Om världsfreden skulle vara beroende av den ståndpunkt, som Sveriges folk intager till frågan om krig eller fred, då är den tryggad utan 32,000 kronor om året till fredspropaganda.

Dess värre avgöras icke frågor om krig eller fred av oss. Det är stormakterna förbehållet att så göra, vare sig det gäller Europa eller andra delar av världen.

Det är sålunda ute bland de stora nationerna vi böra förlägga vårt fredsarbete, för så vitt vi avse att ernå ett positivt resultat. En av svenska statsmedel understödd fredspropaganda i främmande länder måste emellertid anses innebära en inblandning från vår sida i andra makters inre angelägenheter och är sålunda icke ägnad att stärka de fredliga förbindelserna mellan landet ifråga och Sverige.

En statsunderstödd propaganda i främmande land kan icke äga rum annat än genom det officiella organ för sådan propaganda, som vi förskaffat oss genom Nationernas förbund. Till detta förbund erlægga vi emellertid årligen en kontribution, som för budgetåret 1931—1932 föreslås uppgå till 392,700 kronor.

När sålunda intet behov av fredspropaganda föreligger inom vårt land och vi av internationella hänsyn måste avstå från en välbehövlig propaganda bland stormakterna, kunna undertecknade icke finna det av Kungl. Maj:t till »Upplysningsarbete för freden» föreslagna beloppet av 32,000 kronor vara välmotiverat i all synnerhet i tider, då andra nödvändiga anslagskrav av finansiella skäl blivit av Kungl. Maj:t avvisade.

I statsverkspropositionen återfinnes å sidorna 46 och 47 under tredje huvudtiteln en uppgift om huruledes de för innevarande budgetår anvisade medlen till »Upplysningsarbete för freden» blivit disponerade. Bland sammanslutningar, vilka erhållit statsunderstöd, finner man sådana, vilkas verksamhet icke huvudsakligast inriktats på upplysning rörande freden utan i högre grad tagit sikte på en helt annan fråga nämligen den om en isolerad svensk avrustning, en åtgärd som enligt vår bestämda övertygelse ingalunda är ägnad att öka utsikterna för oss att allt fortfarande få åtnjuta fredens välsignelse utan tvärt om utsätter oss för allvarlig risk att inblandas i krigiska förvecklingar.

Efter en ingående omprövning funno statsmakterna år 1925, att förhållandena ute i världen icke vore sådana, att vi kunde taga på vårt ansvar att lägga vårt land värnlöst mot yttre fiender. För den skull beslöto statsmakterna, att vårt försvarsväsende skulle bibehållas vid en viss bestämd omfattning, ett beslut som alltjämt äger giltighet. Utan att riksdagen erhållit någon större förändring i sin sammansättning, sedan detta beslut fattades, har emellertid riksdagen anvisat ett anslag till upplysningsarbete för freden, vilket från och med budgetåret 1930—1931 uppgår till 32,000. Detta anslag har emellertid faktiskt delvis utnyttjats för en propaganda, som avsett att upplysa det svenska folket om, att det beslut riksdagen fattade år 1925 rörande rikets försvar, och som fortfarande upprätthålles, bör upprivas och försvaret helt och hållet nedläggas.

Det vill förefalla betänkligt inkonsekvent, att riksdagen beviljar medel till propaganda mot sina egna beslut, och det minsta man härvidlag måste kräva är, att medlen icke få användas till propaganda för en isolerad svensk avrustning.

Då vi emellertid anse anslaget till upplysningsarbete för freden obehövt, få vi hemställa,

att riksdagen ville avslå Kungl. Maj:ts framställning om ett extra anslag av krönor 32,000 till upplysningsarbete för freden för budgetåret 1931/1932.

Stockholm den 21 januari 1931.

Arvid Lindman.

Ewald Lindmark.

Per Pehrsson.

Adolf Wallerius.

Nils Persson
i Grytterud.

Carl Arv. Anderson.

Nils Nilsson
i Karlstad.

Arne Forssell.

Gust. Svedman.

Bertha Wellin.

S. P. Hollertz.

R. Lundquist
i Rotebro.

Nils V. Sandström
i Nyland.

Joh. G. Svensson.

Edvard Lithander.

Per Rudén.

Edvin Leffler.

Otto Järte.

Ivar Anderson.

<i>H. Lundström.</i>	<i>Gunnar Persson.</i>	<i>Birger Christenson.</i>
<i>Nils Holmström.</i>	<i>Emanuel Björck.</i>	<i>Axel Wachtmeister.</i>
<i>Ad. Wiklund.</i>	<i>Erik Laurén.</i>	<i>Otto Holmdahl.</i>
<i>Linus Andersson.</i>	<i>Bj. Holmgren.</i>	<i>Cornelius Olsson.</i>
<i>Erik Nylander.</i>	<i>Sven Persson.</i>	<i>Ernst Aronson.</i>
<i>Erik Nygren,</i>	<i>Oscar N. Olsson.</i>	<i>Nils Winkler.</i>
<i>Nils Månsson.</i>	<i>P. S. Hedlund.</i>	<i>Fredrik Sandwall.</i>
<i>N. E. Nilsson.</i>	<i>Erik Olson.</i>	<i>Gustaf Olson</i> <i>i Torsby.</i>
<i>Jöran Grapenson.</i>	<i>Helmer Schött.</i>	
